

Јелена Анђеловска

TEMORI DOLLS – СВАЧИЈИ ПОРТРЕТИ

Добро дошли у *Temori Dolls* свет. Ово није изложба одабраних радова који су победили на сцени естетике или комерцијале. Ово су мекане скулптуре које је ауторка морала да створи, оне су јој биле неопходне.

Рад руку Сање Поштић и њено око напрегнуто да направи детаље и кретње доносе нам интензивне приче које имају директну инспирацију у делима различитих уметника и уметница. Оштрина садржаја, смрт и љубав на много начина и њихова преплитања чине поставку *Temori Dolls* – изложбом о свему. Лутке, с друге стране, спуштају целу ствар на земљу, приземљују нас у својој једноставности.

Да ли се ради о једној лутки која изнова бива шивена у снажним бојама и пролази кроз зидове депресије, нагавештене код француске уметнице Никол Клавлу, а код Сање Поштић проведена кроз још један зид даље, док, затим, иста лутка одлази у ризични свет играња праћком упереном у лице, наслоњена на перформанс Марине Абрамовић и Улаја? Или се ради о новој лутки у свакој ситуацији, те се оне појављују кроз сцене из дела Кита Харинга, Јајоји Кусаме, Стеларка, Наре, Бенксија, Ворхола, Аракија, Хавијера Кајехе, Марије Рубинке, Томазава Мимијоа, Мауриција Кателана, Гилберта и Џорџа и, наравно, врхунских Каталин Ладик и Зографа?

Било како било, један начин приласка малим *Temori Dolls* јесте да покренемо овај анимиран филм у ком смо ми главни глумци и глумице, а лутка наша идентификујућа јунакиња. Загледати се у њих значи прићи им баш близу и наћи се у њиховом простору, где оне више нису толико мале, а ми осећамо да бити публика у галерији значи одлучити како и шта посматрамо, куда се крећемо, одлучити како слушамо, и још много тога што разбуђује и повезује.

Temori Dolls нас дочекују на линији везе између поменутих уметника чији су радови инспирисали Сању Поштић. Уколико нисте знали за неке од ових уметника, *Temori Dolls* вас уводе на врата њиховог комшилука, увек корак поред уметничког дела на које реферишу, јер је луткица ипак потпуно у сопственој ситуацији. Све и да се ради о самоубиству веверице према раду Кателана или Бенксијевом купатилу, овде је ипак реч о самоубиству ћелаве луткице или њеном купатилу.

Temori Dolls немају крај, а један њихов наставак чине и текстови који иду уз сваку луткицу. Те реченице и стихове сам извукла из срца својих старијих и неких сасвим нових, још необјављених песама. У песама се све ово већ догодило, и љубави и смрти, у неком свом стилу. Но, велико питање о односу текста и визуелног рада није било довољно промишљати само инстинктивним преслагавањем једног уз друго. Стога, текстови овде јесу глас луткице у одређеном моменту читања и посматрања, било да зумирају детаљ, било да се директно обраћају посматрачу, било да инсистирају на питању у вези са сценом у којој су. Углавном, инспирисане предностима које носи позиција уметнице у стилу *Guerrilla Girls*, предности постојања у ситуацији када си *Temori Doll* толико су поучне да би их требало научити напамет:

Овде си без притиска да зарадиш.
Не такмичиш се ни са ким.
Ти си сцена из живота, где год да те однесу.
Можеш постати славна и дуго након што посетиоци изложбе више не буду на овом свету.
Неко ће те увек сматрати играчком.
Неко ће те увек сматрати одразом.
Неко ће увек сматрати да си потпуно нова.
Ти не мораш никоме да се доказујеш.
Не постоји нико старији од тебе.
Не постоји нико млађи од тебе.
Обучена си у потпуно оригиналну гардеробу.
Оно због чега би патила већ је завршено.
Оно чему се надаш, сигурно долази.
Не стидиш се похвала.
Фотке ће ти изаћи у арт-магазину и дневним новинама.